

Verkiezingsmanifest van de Staatkundig Gereformeerde Partij

De S.G.P. heeft zich steeds verzet tegen Europese eenwording. Want dat zou in strijd met onze uitgangspunten erop neerkomen dat onze nationale souvereiniteit zou worden opgelost in supranationale gezagsorganen.

Zo was en blijft het standpunt van het Hoofdbestuur en de fracties van de Staten Generaal. Deze stellingname heeft niet kunnen verhinderen dat op wettige wijze op 25 maart 1957 het EEG-verdrag door zes Europese landen tot stand kwam en dat dit volgens grondwettelijke regels, die daarvoor gelden, door de parlementen van die landen werd goedgekeurd.

Wel had de S.G.P. dus grote bezwaren tegen het streven naar politieke éénwording. Zij heeft echter overlang in beginsel nimmer bezwaren gehad tegen onderling handelsverkeer tussen deze Europese landen. Nederland is bovendien een land dat op het gebied van land- en tuinbouw veel meer produceert dan consumeert. Ook voor de industrie is onze natie sterk op export aangewezen. Met name in tijden van economische teruggang kan binnenlandse onevenwichtigheid tussen vraag en aanbod een sterk prijsdrukkend effect hebben met alle gevolgen van werkloosheid en economische ontwrichting.

In de crisis van de dertiger jaren van deze eeuw heeft de S.G.P. bij monde van haar toenmalige partijvoorzitter en fractieleider in de Tweede Kamer, Ds. G. H. Kersten, krachtig gepleit voor open grenzen en voor afbraak van handelsbarrières. Dat laatste speciaal om de daarmee gepaard gaande verfoeide voedselvernietiging te voorkomen.

Het streven van landen en volken is dikwijls gericht geweest op een door de mens zelf geconstrueerde eenheid, met voorbijgaan van wat in Handelingen 17 staat dat de Heere God bescheiden heeft de tijden en woonplaatsen van de mensen. Zelf wil de mensheid bepalen op welke wijze en binnen welke grenzen deze aarde geregeerd moet worden.

De gedachten gingen uit naar een volmaakte maatschappij of heilstaat – een paradijsstoestand – los van God bestuurd naar eigen inzicht.

Gods regering is anders. Hij heeft dit in Zijn Woord duidelijk geopenbaard.

In Genesis 10 en 11 is sprake van de verdeling der aarde in landen en volken. Ieder land heeft eigen regering, eigen grenzen, eigen bevolking, eigen klimaat en eigen bodemschatten. Door verschil in klimaat, bodemgesteldheid en grondstoffen ontstond veelal een levendig handelsverkeer. De handelskaravanen in de grijze oudheid zijn uit gewijde en andere geschriften overbekend.

„Onze lijsttrekker bij de komende Europese verkiezingen“.

Koningen als David en Salomo stimuleerden in hun tijd sterk onderlinge koophandel van Israël met de omliggende landen. Deze contacten hadden een gunstige invloed op het geestelijk en maatschappelijk leven. Wij denken daarbij aan de bouw van de tempel en van de steden. Vanzelfsprekend was waakzaamheid geboden tegen culturele invloeden van de heidense wereld rondom. Het typeert dat de landen, die in Genesis 10 zijn genoemd, opnieuw in Ezechiël 27 naar voren komen met vermelding van hun handelswaar. De profeet veroordeelt in zijn opsomming niet het handelsverkeer, maar wel het eerzuchtig streven van de koning van Tyrus om door middel van de handel zijn macht en invloed in de omliggende gebieden uit te breiden.

In het verlengde van de afzet van deze door Ezechiël met name genoemde producten ligt de beschrijving in het laatste bijbelboek van de weelde die voortvloeide uit de nering. Die overdaad nam juist daarom onaanvaardbare vormen aan, omdat de grenzen tussen alle landen waren opgeheven. Slechts bestond nog één groot wereldrijk Babylon. Zodoende is de cirkel tussen Genesis en Openbaringen gesloten.

Was er geen oorzaak dat het profetisch getuigenis waarschuwde voor een plotselinge val?

In de hierboven geschetste ontwikkeling ten kwade ligt het kernprobleem of wel het grote gevaar van een eventuele Europese éénwording.

Oorspronkelijk is de Europese integratie opgezet terwille van economische samenwerking. Eerst op het gebied van kolen en staal, later op vele andere terreinen was het effect bevorderend voor de handel. Ook voor de werkgelegenheid was de uitkomst gunstig. Er gebeurde evenwel ook iets anders. De tweede hoofdletter E, die staat voor „economische“ van de gemeenschap vervaagde, zodat het streven kortweg was gericht op een E.G. te weten Europese Gemeen-

schap. Wie moet nu het beleid in zo'n gemeenschap bepalen? Gelet op de krachtsverhoudingen en de politieke ontwikkelingen zal het reformatorisch beginsel nauwelijks aan bod komen. De vergadering, zoals het parlement van de gemeenschap in de officiële internationale gemeenschappen heet, bestaat thans uit 198 leden aangewezen door de parlementen van de 9 lidstaten. Van deze 198 behoren 66 leden – dat is een derde – tot de socialistische fractie, 53 tot de christen-democratische (waarin de roomse vleugel sterk domineert), 23 tot de liberale fractie, 18 tot de Europese conservatieve fractie, eveneens 18 tot de communistische fractie en 17 tot de fractie van de Europese democraten. Daarnaast zijn er nog 3 leden die niet bij een fractie ingeschreven zijn.

De directe verkiezing betekent niet een nieuwe en zeker niet een principiële wending in de ontwikkeling die een bijzondere stellingname vraagt. Evenmin is deze fase het startpunt bij uitstek van Europese eenwording zoals abusievelijk hier en daar opgeld doet. Het proces is reeds meer dan twintig jaar op gang. Zelfs kan men verdedigen dat er in zoverre een klein perspectief ontstaat dat kleine partijen, die in de afvaardiging via de nationale parlementen niet aan bod kwamen, thans een gelegenheid krijgen hun uitgangspunten op de bevoegde plaats aan de orde te stellen.

Ook is er thans geen sprake van dat de bevoegdheden van de „vergadering“ worden gewijzigd. Ook op dat punt is geen sprake van een principiële verandering, die consequenties zou moeten hebben.

Wel wordt het aantal leden uitgebreid van 98 naar 410, waarvan 25 door Nederland gekozen moeten worden. Thans dus rechtstreeks door de bevolking.

Het Europese parlement heeft thans geen direct wetgevende of toezicht houdende bevoegdheden, doch heeft een uitgesproken adviserende taak. Op dit moment komt ook daarin geen verandering. De adviezen gaan uit naar de zgn. Commissie, die fungeert als dagelijks bestuur van de gemeenschap en naar de Raad van Ministers en dat is het orgaan waar beslissingen vallen en waar verordeningen worden vastgesteld.

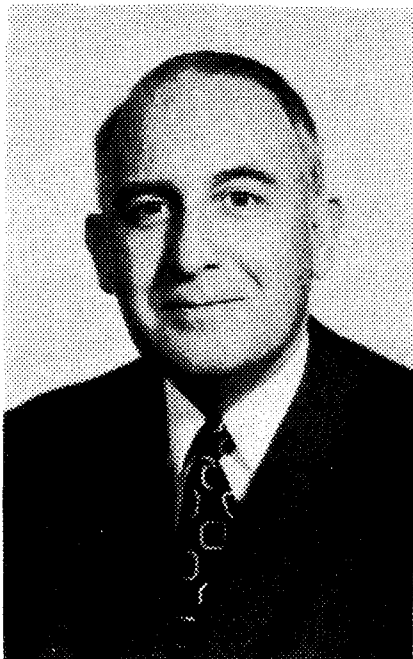
In deze situatie gaat het dus niet om volkssouvereiniteit maar stellig om een beïnvloeding vanwege het volk. Dat is dus volstrekt in de lijn van wat in het S.G.P.-verkiezingsprogramma werd gesteld in 1977.

Bij de hier bedoelde beïnvloeding is het nuttig en nodig dat het reformatorisch geluid klinkt in het Europese parlement. Daarbij zal het vooral op de volgende punten aankomen.

Om een indruk te geven:

Concrete punten

1. Bij het maken van verordeningen op Europees niveau dient rekening gehouden te worden met *Gods Woord en Wet*. Dat houdt in de erkenning dat alle overheidsgezag een Goddelijke oorsprong heeft (regering bij de gratie Gods). Tevens dat de Naam des Heeren geëerbiedigd wordt, de zondag geheiligd en huwelijk en gezin als de van God verordene samenlevingsvorm erkend wordt. Enzovoort.
2. De besluitvorming in de Europese organen moet zodanig geschieden dat de politieke organen hun besluiten op die manier kunnen formuleren, waardoor de bevoegdheden van het *ambtelijk apparaat* vanzelf beperkt blijven tot de technische en administratieve uitvoering. Zodat er geen afzonderlijke macht ontstaat, die door de grote verscheidenheid in nationale wetgeving een knelende band gaat vormen voor het bedrijfsleven en het maatschappelijk bestel.
3. De in de geschiedenis gegroeide *waarden*, speciaal die met een geestelijke achtergrond, moeten in
 - wetgeving
 - bestuur
 - rechtspraakbewaard worden en hun erkenning vinden.
4. De *rechtspraak* moet volkomen onafhankelijk zijn. Zij mag nimmer gebruikt worden als middel in de hand van Europese organen om in enig lidstaat bestaande wetten, die om welke reden dan ook te weinig in de Europese gedachte passen via rechterlijke uitspraken gewijzigd te krijgen.

Ir Van Rossum

5. Gezamenlijk dient opgetreden te worden tegen *internationale misdaad* als vliegtuigkaping, terreuracties, handel in verdovende middelen, abortus provocatus en prostitutie, zowel nationaal als grensoverschrijdend.
6. De onderlinge legale handel dient bevorderd te worden, waarbij *oneigenlijk gebruik* van douanemaatregelen (tijdelijk vasthouden van aan seizoen gebonden artikelen) of extra keuringen (van plantkundige of dierlijke herkomst) verboden dienen te worden.
7. De productie van land- en tuinbouw dient daar te geschieden, waar klimaat en bodem daartoe het meest geëigend zijn. Indien het nodig is de prijsvorming op Europees niveau te doen plaatshebben dienen deze prijzen zodanig te worden vastgesteld, dat op het goed geleide bedrijf een inkomen kan worden verdiend, dat overeenkomt met inkomen die buiten de landbouw als normaal worden erkend. Een eventueel gemeenschappelijk *prijnsbeleid* moet op gemeenschappelijke criteria en op eenvoudige berekeningswijzen berusten. Wel moet rekening worden gehouden met de bijzondere aard van het landbouwbedrijf, welke voortvloeit uit de maatschappelijke structuur van de landbouw (meestal gezinsbedrijven) en uit de structurele en natuurlijke ongelijkheid tussen de verschillende landbouwgebieden.

Indien prijzen worden vastgesteld door Europese organen, moet dit bindend voor een bepaalde datum in het voorjaar geschieden, zodat er bij teeltplan rekening mee gehouden kan worden.

8. Bij de *tuinbouw* dient de concurrentie met producten van buiten de gemeenschappelijke markt ernstig in het oog gehouden te worden. De speciale bepalingen die bij het afsluiten van de EEG-overeenkomst gemaakt zijn voor Oost-Duitsland (de Duitse Bondsrepubliek ging toen nog uit van een mogelijke spoedige hereniging van beide Duitslanden) vergemakkelijken de import van tuinbouw-producten uit de staatshandellanden en kunnen zeer nadelig werken voor onze tuinbouw. Bij import van fruit en bloemen van het zuidelijk halfrond dient nauwkeurig acht geslagen te worden op dit eigen vraag van de consument oproept of vervangend werkt voor de eigen productie.
9. Bij het *visserij-beleid* dient te worden uitgegaan van de vrije zee voor de vissers uit de lidstaten met inbegrip van de 200-mijls-zone rond de gezamenlijke kust. Andere vissers dan uit de lidstaten dienen hier geweerd te worden. Voorkomen moet worden dat het visserijbeleid in de verschillende lidstaten zodanig onderling verschilt, dat dit tot ernstige rechtsongelijkheid en concurrentievervalsing gaat leiden. Wat gemakkelijk kan geschieden indien in de ene lidstaat vissersschepen met overheidssubsidie gebouwd worden en in de andere lidstaat visserssche-

pen met overheidsgeld weggesaneerd worden.

Ook ongelijk toezicht op de naleving van voor het instandhouden van de rijkdommen van de zee, dient tot het verleden te gaan behoren.

10. Het *vervoer van goederen* dient binnen de gemeenschap zoveel mogelijk geliberaliseerd te worden. Transport van en naar buiten de gemeenschap dient aan strenge regels gebonden te worden. Met staatshandellanden dient een overeenkomst over de contingenter gesloten te worden die duidelijk rekening houdt met de wederzijdse belangen, zowel voor het vervoer over zee, via de binnenvaart, als over de weg en door de lucht.
Bij ontwikkelingslanden kan hulp geboden worden aan opbouw van een eigen vloot, doch dit mag niet leiden tot prijszonderbieding, die zowel in het nadeel is van de ontwikkelde (scheepsbouw en scheepvaart) als van de ontwikkelingslanden (handelsbalans).
11. Bij *gezamenlijke hulp aan ontwikkelingslanden* moet voorop staan, dat deze hulp zodanig verleend wordt, dat deze landen na verloop van tijd zichzelf kunnen helpen. Verbetering van landbouw en voedselvoorziening sta hierbij voorop om in de behoeften van de huidige en toekomstige bevolking te voorzien. In verband met de verbetering van de gezondheidstoestand van de bevolking en de daaruit voortvloeiende uitbreiding van de bevolking, dient ook ernstig gelet te worden op hun geestelijk en lichamelijk welzijn. Verlossing van zondige gebruiken door zendingsactiviteiten en bevordering van werkgelegenheid door onderwijs, bouw van waterkrachtcentrales, irrigatiewerken en industrialisatie dienen hier hand in hand te gaan!
12. *Handelsrelaties* met hoogontwikkelde landen, zoals o.a. de Verenigde Staten van Noord Amerika, Canada, Japan en Israël dienen zoveel mogelijk bevorderd te worden.
13. Bij *uitbreiding van de gemeenschap* met andere landen dient de grootste voorzichtigheid te worden betracht om de ontwrichting van de economieën van de landen die tot de gemeenschap toetreden en ook die van de gemeenschap zelf zo goed mogelijk te voorkomen.
Indien landen toetreden, dienen ter beperking van te verwachten moeilijkheden zeer ruime overgangperiodes in acht genomen te worden.
14. Het *onderwijs* wordt in de gemeenschap zoveel mogelijk op christelijke leest geschoeid. Alles wat Gods Woord wedspreekt worde in opleiding en voorlichting geweerd. Gestreefd dient te worden naar wederzijdse erkenning van diploma's en uitwisseling van kennis.
15. De *verdediging* van West-Europa blijve duidelijk gescheiden van de EEG-bemoeienis en blijve in handen van het NAVO-bondgenootschap, omdat hierin een duidelijke taak toebedeeld is voor de Verenigde Staten van Amerika en Canada.
16. Naast materiële belangen, ja zelfs ver daarboven, dient acht geslagen te worden op de *geestelijke belangen*. Daartoe is nodig een deugdelijke gezagshandhaving, bevordering van het geestelijk welzijn van de volkeren in de lidstaten afzonderlijk en gezamenlijk en bovenal een heenwijzen naar de Bron van alle goed.
Vreest God en houdt Zijn geboden, want dit betaamt alle mensen.